

Ispūdis

Atminimas – stipresnis už mirtį

Brėkšta AJOLYTĖ

Kiek laiko praeina, kol apmažta netekties sielvartas? Kol kasdienybė užsitraukia artimo ilgesys? Sako – metai. Tik dainose, pokalbiuose visad truks išėjusios mamos, draugės, senelės...

Prieš daugiau nei metus šią žemę paliko iš Kiemėnų kaimo kilusi poetė Regina Kvedarienė (1951 08 29–2019 08 09). Vieną lietingą rugpjūčio popietę – josios gimimo dieną – dukra, artimieji, dainos ir poezijos draugai, kaimynai susitiko prisiminti Reginutės, kaip meiliai ją vadina, jai padainuoti, paskaityti eilių, ir vienas su kitu pabūti. Nors pačios Reginos nebėra, jos atminimas – gyvas, telkia čia likusiuosius. Ir Kiemėnų atmintis – pilna Reginos gyvybės. Ji jautė gimto krašto grožį, žmonių gerumą – ir jiems dovanojo savąsias knygas...

Ant Reginos kapo – gėlės, jos mėgtos, bordo spalvos, žvakių šviesa ir draugų malda. Danguj niaukstė lietaus debesys tam kartui nurimo – leido skambėti giesmei. Su ja mintyse nuvažiavome į Kiemėnų

bendruomenės salę – pasirošėme gitaras, atsivertėme eilių knygas... Ir vėl apniaukė dangų lietūs – tarsi kviesdami ilgiau pasilikti drauge.

Ateinančiųjų žvilgsnį išsyk sutiko atminimo stalelis – nuotraukos ir Reginos autorinės knygos. Kas iškart apžiūrėjo, kas vėliau, su arbatos puodeliu, prisiminė gražias šios moters gyvenimo akimirkas...

Velionės pusseserė Danutė Simonavičienė, ją visą gyvenimą pažinojusi, dalijosi prisiminimais – Regina, aukšta linksma šviesiaplaukė, visad su daina!.. Ir žodžius, ir muziką dainoms kūrusi. Kiekvienam savo kolektyvo nariui ranka tekstus užrašydavusi. Sakydavo – nereikia spausdinti, kol rašysiu – ir pati išmoksiu! Atminimo popietę vedusi Violeta Atkočiūnienė pasakojo, kad Regina ir labai daug skaitė – Kiemėnų bibliotekoje jai nebebuvo ko ir pasiūlyti, tad veždavusi knygas iš Pasvalio.

Mintyse akimirkai sustojau. Taip ramu ir gera pasidarė... Tarsi Regina išties būtų savo kūrybos sparnu tyliai petį palietusi... Taip natūraliai, šiltai kalbėjosi josios artimieji, ją prisimindami.

Kiemėnietės literatės Reginos Kvedarienės atminimo popietė. Žvakių apšviestos gyvenimo akimirkos nuotraukose ir jos kūrybos knygos.

Renata Kaziliūnienė, kolektyvų, kuriuose dainavo Regina, vadovė, prisimena ją buvus tarsi mamą... Nors tarp moterų – ir nemažas amžiaus skirtumas, visad rasdavo apie ką pasikalbėti. Ne tik repetuoti susitikdavo, bet ir kartu pabūti, pabendrauti. Regina, kalbėjo vadovė, buvusi ir labai reikli, įžvalgi. Dainuoja jau ką visos susėdusios, o ji

staiga sako – kažkas čia ne taip, negerai darote. Ir ima ieškoti, bandyti kitaip... Išties – pastabų Regina išsakydavusi gerų.

Kolektyvai „Sarbenta“, „Vingirykštė“, „Romantika“ atliko Reginos mėgtų dainų, taip pat – ir josios kurtų. Šios poetės eilės – itin dainingos, skaitant justsi savaime plaukianti melodija, ritmo pojūtis...

Ir jautri, savita pasaulio pajauta:
*Pasėdėkim visi, gal suprasim tada,
Kodėl žemėn ateina ruduo,
Kodėl niaukias dangus,
Kodėl saulės nėra,
Kam upėse šaltas vanduo.*

Literatų klubo „Užuovėja“ pirmininkė Regina Grubinskienė prisiminė bendravarde eilėmis, jos miniatiūromis. R. Kvedarienė kiekvieną rugpjūčio sepietą atsiųsdavo klubo vadovei žinutę, sveikindama su vardo diena. Ir pasirašydavo – bendravarde. Šis rugpjūtis – kitoks... Paženklintas išėjimu, ilgesiu, mirtimi. Širdį sugniaužė perskaityta Konstancijos Vinkelienės, taip pat neseniai mus palikusių kraštiečių poetės, eilėraščių ištrauka: „Nėra mirties, yra tik išėjimas...“ Kaip gali būti mirtis? Jei Žmogaus ugnis amžinai negęsta mummyse...

Reginos dukros Vilmos akyse – liūdnam spindinti ilgesio ašara. Ji kalbėjo anapilin išėjusiai Mamytei: Atėjom į Tavo gimtadienį, o Tavęs – nėra. Kažkaip keista... Ir ramybė, aplankanti pajutus draugų meilę, mirtį nugalinčią.